

عذر خواهی و تقاضای بخشش پاپ اعظم فرانسیس بخاطر لغزشها

کلمات عیسی امروز با قدرت طنین انداز است « وای بر این جهان برای لغزشها». عیسی واقع بینانه می فرماید: لغزش ها اجتناب ناپذیر هستند، ولی وای بر کسی که سبب لغزش گردد. مایلم قبل از اینکه تعمقی بر این موضوع داشته باشیم، به نام کلیسا، از شما عذر خواهی نمایم به خاطر همه-

ی لغزشهایی که در این سالهای اخیر در رم و واتیکان اتفاق افتادند ، از شما طلب بخشش می نمایم.

امروز بر موضوعی بسیار مهم تعمق خواهیم نمود، وعده ای که به کودکان می دهیم. منظور وعده های معمولی هر روز نیست، تا آنها را شاد کنیم یا آرام کنیم. (مثلا با ترفند ساده یک آبنبات یا وعده های مشابه)، تا اینکه بیشتر در درسها تلاش نمایند یا از یک شیطنت باز داریم. منظور من وعده های دیگر است، وعده های مهم، که تاثیر بسزایی در زندگی آنان دارد، برای جلب اعتماد آنها در مقابل انسانها، برای هر چه بهتر درک نمودن خدا به عنوان نعمت. قول هایی هستند که ما به آنها می دهیم.

ما افراد بالغ حاضریم تا از فرزندان به عنوان یک وعده ی زندگی سخن گوئیم. همه می گوئیم فرزندان وعده ای از زندگی هستند. و احساسات ما بلافصله بر انگیخته می شوند، با جوانان می گوئیم آینده ما هستند، درست است. ولی از خود این سؤال را می نمایم، آیا بعضی مواقع، اگر چنین به آینده آنها ارزش قائل هستیم، به آینده فرزندان و جوانان. سؤالی که باید از خود بیشتر اوقات نمایم این است: وقتی آنان را وارد این جهان می سازیم، چقدر به وعده های خود عمل می کنیم؟ اینکه ما آنان را وارد این جهان می کنیم، یک وعده است، چه قولی به آنها می دهیم؟

قبول نمودن و مواظبت کردن، نزدیکی و توجه کردن، اعتماد و امید، که همانا از عهد های اولیه هستند که در « محبت» خلاصه می شوند. ما قول محبت می دهیم، محبتی که با پذیرفتن بیان می گردد، در

مواظبت نمودن، در نزدیک بودن، در اعتماد و امید، ولی عهد بزرگ تر « محبت » است. این روش صحیح پذیرفتن یک موجود انسانی که پا به این جهان می نهد، همه ی ما آن را قبل از رسیدن به یک مرحله رشد، می آموزیم. دوست دارم بعضی مواقع که از میان مردم می گذرم پدران و مادرانی را می بینم که برای فرزندان شان که در بغل دارند تقاضای برکت می کنند، و از آنها می پرسم چقدر سن دارد؟ سه هفته، چهار هفته ... و برکت خداوند را برای او می طلبم. این هم اسمش محبت است. محبت عهدی است که زن و مرد با فرزندان خود می بندند، حتی از زمانی که آن را فکر خود می پرورند. وقتی فرزندان وارد این جهان می گردند انتظار آن وعده داده شده را دارند، منتظر آن هستند، در اعتماد و بی دفاع. کفایت به جهان از هر قوم و ملیت و نژاد و فرهنگ و همه شرایط زندگی بنگریم، وقتی بر عکس این امر اتفاق بیافتد، کودکان بر اثر یک لغزش مورد آزار و اذیت قرار می گیرند، لغزشی که غیر قابل تحمل است، بسیار وخیم می شود، حتی قادر به درک و بررسی آن نیز نیستند. نمی توانند بفهمند چه اتفاقی می افتد. خدا مراقب این عهد است، از همان بدو پیدایش. به یاد دارید عیسی چه می گوید؟ ملائکه ایشان دائماً روی خدا را می بینند و خدا هرگز چشم خود را بر آنها نمی بندد. (متی ۱۸: ۱۰). وای بر آنانی که اعتماد آنان را صلب می کنند. اعتماد آنها بر عهد ما، ما را از همان آغاز به تلاش و امید دارد و بر ما قضاوت می نماید.

مایلم چیزی دیگری را نیز در احترام کامل و با صداقت قلبی به همه، اضافه نمایم. احترام صادقانه ی آنان به خدا نباید مورد جریحه دار گردد، مخصوصاً در شرایطی که شاید به خاطر ساده دلی آنها ما را در بر او ترجیح بدهند. رابطه عاطفی و مرموز خدا با روح کودکان نباید هیچ وقت مورد تجاوز قرار گیرد. رابطه ای واقعی است که خدا مقرر می نماید و خدا از آن محافظت می نماید. کودک از بدو تولد میتواند احساس نماید که مورد لطف و محبت خدا قرار دارد و برای این امر حاضر است. لحظه ای که قادر است احساس نماید که مورد محبت خدا قرار دارد، فرزند میفهمد که خدا کودکان را دوست دارد.

کودکان، تازه متولد شده، شروع می کنند به دریافت نمودن این نعمت، همراه با تغذیه و مراقبت، و تأیید ارزش روحانی این محبت. اعمال این محبت میتوانند از طریق نام شخصی نهادن، یادگیری زبان، توجه نگاه ها، درخشش لبخند ها، مشاهده شوند. بدین طریق، زیبایی رابطه بین موجودات انسانی را که در روان ما نهاده شده است، می آموزند؛ در مورد آزادی ما، قبول کردن هم با وجود تفاوتها، او را می شناسد و به او به عنوان مخاطب احترام می گذارند. معجزه دوم، قول دوم، ما، پدر و مادر، خود را فدای تو می کنیم، برای هدیه کردن تو به خودت. این است محبت، که جرقه ای از خدا را به همراه دارد، اما شما، پدران و مادران،

آیا این جرقه ی خدا را دارید که به فرزندان دهید، شما وسیله ای برای رسید به این محبت خدا هستید و این بسیار و بسیار زیباست.

فقط اگر به کودکان با دیده عیسی نگاه کنیم، میتوانیم واقعاً دریابیم به چه طریقی از خانواده دفاع نماییم تا به نوبه ی خود از اجتماع محافظت کنیم. نقطه نظر کودکان، نقطه نذر پسر خدا است، در تعمید، به کودکان وعده های مهمی داده می شود که بوسیله ی آن خانواده و جماعت مسیحی را به تلاش و می دارد. مادر مقدس عیسی، که به واسطه ایشان فرزند خدا به ما رسیده است، که به عنوان کودک متولد گشته مورد محبت قرار گرفته است، کلیسا را قادر سازد تا همان راه مادرانه و ایمان او را در پیش گیرد. و قدیس یوسف، انسان با تقوا، که با شجاعت وعده خدا را و برکت او را تجلیل کرده او را پذیرفته و از او مراقبت نمود، ما را ما را توانایی پذیرفتن عیسی در هر کودکی که خدا بر روی زمین می فرستد را ببخشد.

دیدار عمومی پاپ اعظم فرانسیس

چهارشنبه ۱۴ اکتبر ۲۰۱۵

واتیکان